

Arrest

nr. 319 115 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DJAWA, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn, geboren op (...) in Los Teques in de staat Miranda. U bent sinds februari 2019 gehuwd met R.(...) A.(...) S.(...) L.(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)). U en uw echtgenoot hebben samen een zoon genaamd S.(...) I.(...) (nationaal nr. (...)). In Venezuela had u samen met uw echtgenoot twee dokterspraktijken, een in San Antonio de Los Altos en een in het huis van uw moeder in Los Teques, waar jullie als artsen/chirurgen werkten.

In 2016 richtte uw echtgenoot zijn eigen beveiligingsbedrijf op dat onder meer instond voor de veiligheid van Fantasy Park, een dochterbedrijf van Invershow. Uw echtgenoot nam R.(...) A.(...), uw paternale neef, aan maar moest deze na een maand ontslaan vanwege wangedrag op de werkvloer. Op 31 augustus 2016,

ongeveer een maand na R.(...)s ontslag, brak R.(...)samen met een zekere A.(...) en M.(...) in in Fantasy Park. Op 2 september 2016 legde uw echtgenoot samen met de verantwoordelijken van Fantasy Park een klacht neer bij de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (Scientific, Criminal and Criminal Investigation Corps, CICPC). Op 6 september 2016 werd R.(...)gearresteerd.

In november 2016 werd uw echtgenoot in zijn auto beschoten onderweg naar zijn vaders huis in San Antonio de Los Altos, terwijl de dader "dit is voor M.(...)" naar hem riep. Hierna vernam u van uw familieleden dat R.(...)en M.(...) via corruptie waren vrijgekomen maar ondertussen reeds naar Colombia waren uitgeweken.

Op 22 december 2021 stormde een onbekende man, volledig in een zwart motorpak, jullie dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos binnen. Hij deelde mee dat hij in naam van M.(...) en R.(...)was gekomen en dat u en uw echtgenoot ervoor zouden opdraaien, waarna hij terug vertrok. U was op dit moment hoogzwanger van uw zoon. Hierop hebt u navraag gedaan bij uw paternale tante die u meedeelde dat R.(...)en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela. Vervolgens besloten u en uw echtgenoot om jullie dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos te ontruimen en werkte uw echtgenoot uitsluitend in de praktijk in Los Teques.

Uw zoon werd prematuur geboren op (...) 2022. U werd op 28 januari 2022 uit het ziekenhuis ontslagen. Die ochtend had uw echtgenoot vanuit uw ziekenhuiskamer een man gezien op de parking van het ziekenhuis die exact hetzelfde was gekleed als de man van het voorval in uw dokterspraktijk. Deze man beeldde uit dat hij uw echtgenoots keel zou oversnijden.

In maart 2022 vroeg u aan uw nicht of u met R.(...)kon spreken, waarop R.(...)reageerde dat hij nog steeds wraak wilde nemen op uw familie. Hierna begonnen u en uw echtgenoot vluchtmogelijkheden te onderzoeken.

U verliet Venezuela op 9 juli 2022 samen met uw echtgenoot en uw zoon. Jullie reisden via Turkije naar België waar jullie aankwamen op 11 juli 2022 en op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 13 september 2022 verkondigde R.(...)op de begrafenis van uw paternale tante dat uw gezin niet meer mocht terugkeren naar Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten neer: de diploma's van u en uw echtgenoot, een huwelijksakte, foto's inzake de diefstal, foto's van uw belagers, foto's van de schade aan uw auto, klachten inzake de diefstal, het contract tussen uw mans bedrijf en Invershow en de statuten van uw mans vennootschap. U legt ook de originele paspoorten van u, uw echtgenoot en uw zoon neer.

Op 5 en 16 maart 2024 maakte uw advocaat enkele opmerkingen over inzake de notities van uw en uw echtgenoots persoonlijke onderhouden op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw echtgenoot R.(...) A.(...) S.(...) L.(...)(CGVS (...)) werden aangehaald. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner, R.(...) A.(...) S.(...) L.(...), luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met R.(...) en M.(...), louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient erop gewezen te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden en bedenkingen gevonden kunnen worden betreffende het door u en uw echtgenote beschreven relaas.

Zo zijn uw verklaringen over het intern onderzoek dat uw firma voerde inzake de diefstal en de daaruit volgende klachtenneerlegging niet coherent met die van uw echtgenote. Uw echtgenote verklaart namelijk dat u de klacht inzake de diefstal reeds op 1 september 2016 had willen neerleggen maar dat dit niet mogelijk was vanwege een massademonstratie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (...) d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 2), p. 8). U verklaart dan weer dat het intern onderzoek inzake de diefstal tot 2 september 2016 liep en dat u op 1 september nog volop bezig was met de zaak te onderzoeken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 1), p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, herhaalt uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij simpelweg geen informatie te hebben aangezien ze niet persoonlijk bij het incident betrokken was (CGVS 2, p. 13). Het louter herhalen van haar eigen verklaringen nadat ze op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen over jullie problemen in Venezuela in vraag wordt getrokken.

Ook hebben u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afgelegd inzake uw contacten met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de diefstal. Zo verklaart uw echtgenote dat u in contact stond met de CICPC tot aan de uitspraak van de rechtbank (CGVS 2, p. 12), terwijl u verklaart dat u slechts tot aan de arrestatie van R.(...) in contact stond met de inspecteurs van de CICPC en dat u zich niet meer met de zaak hebt bezig gehouden toen deze werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie (CGVS 1, p. 16). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw echtgenote simpelweg dat u in contact stond met de CICPC of het Openbaar Ministerie om de gestolen goederen terug te krijgen en dat zij hier verder geen informatie over heeft (CGVS 2, p. 12). Het louter stellen geen informatie te hebben klaart voornoemde tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen verder wordt ondergraven.

Bovendien zijn uw verklaringen over de arrestatie van R.(...) strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat R.(...) in een grootschalige operatie werd aangehouden samen met andere criminelen uit zijn buurt en dat uw vrouw hiervan op de hoogte werd gebracht door haar familieleden (CGVS 1, p. 16). Uw echtgenote kan nochtans enkel en alleen verklaren dat R.(...) in de ochtend zo goed als naakt werd gearresteerd en dat zij hier verder niets meer over weet (CGVS 2, p. 12). Ook deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tevens zijn uw verklaringen over de aanval in uw auto strijdig met uw eerdere verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd aangevallen in uw auto in november 2016 (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 25.08.2022, vraag 5), terwijl u op het CGVS tweemaal hebt verklaard dat deze aanval in november 2019 plaatsvond (CGVS 1, p. 17). U bevestigt deze datum bovendien in de opmerkingen die u aan het CGVS hebt overgemaakt inzake de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16.03.2024, p. 5). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u nochtans gevraagd naar uw gehoor bij de DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen, dat u alle redenen voor uw vertrek kon opgeven en dat u inhoudelijk gezien geen opmerkingen had bij dit gehoor (CGVS 1, p. 3). Hieraan dient bovendien toegevoegd te worden dat uw echtgenote heeft verklaard dat de aanval op uw auto gebeurde in november 2016 (CGVS 2, p. 8-9). Deze tegenstrijdige verklaringen doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.

*Daarenboven zijn uw eigen verklaringen over het moment waarop u te weten was gekomen dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela niet coherent, en zijn deze bovendien ook strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u initieel dat u in **december 2021, kort vóór het incident in jullie dokterspraktijk later die maand**, door de familie van uw echtgenote werd meegedeeld dat jullie belagers waren teruggekeerd (CGVS 1, p. 18). Later verklaart u dan weer dat familieleden van uw echtgenote **enkele***

maanden vóór 22 december 2021 aan uw vrouw hadden meegedeeld dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela (CGVS 1, p. 20-21). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij op de hoogte was gebracht van R.(...)'s terugkeer in december 2021, kort na het incident in jullie dokterspraktijk van 22 december 2021 (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw echtgenote simpelweg dat uw verklaringen niet correct zijn (ibid.), wat voornoemde tegenstrijdigheden allesbehalve uitklaart. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw echtgenote.

Ook zijn uw verklaringen over de sluiting van de dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos ten gevolge van jullie problemen strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat u in deze praktijk hebt gewerkt tot kort na de geboorte van uw zoon (CGVS 1, p. 9). Uw echtgenote verklaart dan weer dat jullie de praktijk in San Antonio de Los Altos reeds vóór de geboorte van uw zoon hadden gesloten en dat u toen reeds uitsluitend werkte in Los Teques (CGVS 2, p. 9). Dat jullie ook hierover geen coherente verklaringen weten af te leggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder hebben u en uw echtgenote ook strijdige verklaringen afgelegd in verband met het verdere verloop van jullie problemen. Zo verklaart u dat een nicht van uw echtgenote, die een goede band had met R.(...), op de begrafenis van uw vrouws paternale grootmoeder had gezegd dat jullie niet mochten terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 19-20). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat R.(...) op de begrafenis van haar paternale tante persoonlijk tegen haar nichten had gezegd dat jullie niet meer mochten terugkeren (CGVS 2, p. 14). Na het persoonlijk onderhoud heeft uw echtgenote enkele opmerkingen overgemaakt inzake haar persoonlijk onderhoud, waarbij ze onder meer stelde dat R.(...) deze zaken had verkondigd op de begrafenis van haar grootmoeder en niet op die haar tante (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud P.(...) G.(...), A.(...) V.(...), d.d. 05.03.2024). Deze postfactum aanpassing kan voornoemde tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud specifiek had vermeld dat de zus van haar vader was gestorven (CGVS 2, p. 14). Ook klaart deze aanpassing niet uit waarom u verklaart dat een nicht van uw vrouw deze zaken had gezegd, terwijl uw echtgenote verklaart dat R.(...) dit persoonlijk had verkondigd op de begrafenis. Deze inconsistenties plaatsen bijgevolg verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen.

Daarnaast heeft het CGVS ook bedenkingen over de handelingen van R.(...) en M.(...). Het roept immers vragen op dat zij uw familie maandenlang met rust zouden hebben gelaten en niet meer hebben proberen benaderen na het voorval op de parking van het ziekenhuis in januari 2022. Wanneer aan uw echtgenote wordt gevraagd waarom zij meent dat jullie hierna niet meer zijn benaderd door jullie belagers, antwoordt zij simpelweg dat haar familie hen had kunnen herkennen (CGVS 2, p. 14). Erop gewezen dat R.(...) en M.(...) iemand anders in hun naam hadden kunnen sturen, net zoals bij de andere bedreigingen, antwoordt uw echtgenote dat haar vader tegenover jullie woonde en dat R.(...) vermoedelijk zijn handen niet vuil wilden maken (ibid.). Het is weinig waarschijnlijk dat R.(...) en M.(...) hun wraakactie ten aanzien van uw gezin zo snel zouden opgeven en jullie nooit thuis hebben opgezocht, ondanks dat ze in het bezit waren van jullie adres (CGVS 1, p. 18) en jullie reeds met de dood hadden bedreigd. De door u beschreven gang van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u en uw echtgenote incoherente verklaringen hebben afgelegd inzake de verlening van jullie paspoorten. Zo verklaart u dat u uw paspoort had vernieuwd omdat u steeds in orde wilde zijn met al uw papierwerk en dat het in Venezuela zeer lastig is om identiteitsdocumenten te vernieuwen (CGVS 1, p. 12). U verklaart geen andere reden te hebben gehad voor de vernieuwing van uw paspoort (ibid.). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij haar paspoort had laten vernieuwen omdat haar oude was vervallen én omdat jullie toen reeds plannen hadden om het land te verlaten (CGVS 2, p. 7-8). Erop gewezen dat jullie paspoorten reeds in augustus 2021 werden afgeleverd, en dus voor het incident in jullie dokterspraktijk, verandert uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij dat jullie de vernieuwing van jullie paspoorten hadden gevraagd vóór het plaatsvinden van de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 8). Het louter aanpassen van verklaringen nadat men op een inconsistentie wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit. Deze strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en jullie vluchtmotieven verder.

Wat uw zoon betreft die op uw bijlage staat dient opgemerkt dat u in zijn hoofde geen persoonlijke vrees aanhaalt bij terugkeer als u hierover bevraged wordt (CGVS 1, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten van u en uw familieleden, u en uw vrouws diploma's, de documenten betreffende uw beveiligingsbedrijf en de huwelijksakte hebben immers betrekking op jullie identiteit, familiesamenstelling, werkzaamheden en studies in Venezuela. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Wat betreft de door u voorgelegde foto's inzake de beschieting van uw auto, de diefstal in Fantaspark en uw belagers alsook de door u voorgelegde klacht dient te worden toegevoegd dat deze stukken niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Documenten en foto's hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen. Bovendien dient nog te worden vermeld dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat u tot aan de arrestatie van R.(...) op 6 september 2016 in contact stond met de inspecteurs van de CICPC, bij wie u onder meer een getuigenverklaring hebt afgelegd, en dat de zaak daarna werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie, waarna u zich persoonlijk niet meer bezig hield met de verdere opvolging van het dossier (CGVS 1, p. 16). In de door u voorgelegde documenten inzake uw klacht bij de Venezolaanse autoriteiten, staat echter geschreven dat u op 17 oktober 2016 in persoon een getuigenverklaring hebt afgelegd bij de voorlopige procureur van het Openbaar Ministerie van Caracas (zie groene map, documenten nr. 8). Ook deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de betrouwbaarheid van de door u voorgelegde klacht.

In verband met de e-mails die het CGVS op 5 en 16 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van de persoonlijke onderhouds van u en uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat deze in overweging werden genomen bij het schrijven van bovenstaande beslissing.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse

autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo hebben u en uw echtgenote Venezuela op legale wijze met jullie eigen paspoorten kunnen verlaten (CGVS 1, p. 12).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en

humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn, geboren op (...) in de stad Chacao in de staat Miranda. U bent sinds februari 2019 gehuwd met A.(...) V.(...) P.(...) G.(...) (CGVS nr. (...), o.v. (...)). U en uw echtgenote hebben samen een zoon genaamd S.(...) I.(...) (nationaal nr. (...)). In Venezuela had u samen met uw echtgenote twee dokterspraktijken, een in San Antonio de Los Altos en een in het huis van uw schoonmoeder in Los Teques, waar jullie als artsen/chirurgen werkten.

In 2016 richtte u uw eigen beveiligingsbedrijf op dat onder meer instond voor de veiligheid van Fantasy Park, een dochterbedrijf van Invershow. U nam R.(...) A.(...), een neef van uw echtgenote, aan als werknemer maar u moest deze kort hierna ontslaan vanwege wangedrag op de werkvloer. Op 31 augustus 2016, ongeveer een maand na R.(...)s ontslag, braken drie gewapende mannen binnen in Fantasy Park. Uit intern onderzoek bleek dat R.(...) een van de daders was. Op 2 september 2016 hebt u samen met de verantwoordelijken van Fantasy Park een klacht neergelegd bij de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (Scientific, Criminal and Criminal Investigation Corps, CICPC). Ook hebt u samen met de CICPC een verkenning ter plaatste uitgevoerd nabij Reinaldo's woonplaats. Op 6 september 2016 werd R.(...) gearresteerd. De CICPC deelde u ook mee dat een zekere M.(...) eveneens was gearresteerd in verband met de inbraak in Fantasy Park.

In november 2019 werd u in uw auto beschoten onderweg naar uw vaders huis in San Antonio de Los Altos. De dader riep “dit is voor M.(...)” naar u. Hierop vernam uw echtgenote via haar familieleden dat M.(...) en R.(...) via corruptie waren vrijgekomen. Later die maand vernamen jullie dat R.(...) en M.(...) naar Colombia waren uitgeweken. Midden 2021, enkele maanden voor het einde van dat jaar, vernam uw echtgenote van haar familieleden dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela.

Op 22 december 2021 stormde een onbekende man, volledig in een zwart motorpak gekleed, jullie dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos binnen. Hij deelde mee dat hij in naam van M.(...) en R.(...) was gekomen en dat u en uw echtgenote ervoor zouden opdraaien, waarna hij terug vertrok. Uw echtgenote was op dat moment hoogzwanger.

Uw zoon werd prematuur geboren op (...) 2022. Vanwege een complicatie moest uw vrouw in het ziekenhuis blijven. Op 28 januari 2022 werden uw vrouw en uw zoon uit het ziekenhuis ontslagen. Die ochtend zag u vanuit uw vrouws ziekenhuiskamer een man op de parking van het ziekenhuis staan die exact hetzelfde was gekleed als de persoon tijdens het voorval in uw dokterspraktijk. Deze man beeldde uit dat hij uw keel zou oversnijden. Hierna besloten u en uw echtgenote om enkel vanuit jullie dokterspraktijk in Los Teques te werken en sloten jullie de praktijk in San Antonio de Los Altos.

In maart 2022 vernam uw echtgenote van haar familieleden dat R.(...) nog steeds wraak wilde nemen op uw familie. Hierop consulteerden u en uw vrouw haar dokter met de vraag of jullie het land mochten verlaten. Deze deelde u mee dat het niet aangewezen was om te vliegen vanwege de premature geboorte van uw zoon en uw vrouws complicaties na haar bevalling.

U verliet Venezuela uiteindelijk op 9 juli 2022 samen met uw vrouw en uw zoon. Jullie reisden via Turkije naar België waar jullie aankwamen op 11 juli 2022 en op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 13 september 2022 vernam uw echtgenote dat haar nicht op de begrafenis van uw vrouws paternale grootmoeder had gezegd dat uw gezin niet meer mocht terugkeren naar Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten neer: de diploma's van u en uw vrouw, een huwelijksakte, foto's inzake de diefstal, foto's van uw belagers, foto's van de schade aan uw auto, klachten inzake de diefstal, het contract tussen uw bedrijf en Invershow en de statuten van uw vennootschap. U legt ook de originele paspoorten van u, uw echtgenote en uw zoon neer.

Op 5 en 16 maart 2024 maakte uw advocaat enkele opmerkingen over inzake de notities van uw en uw vrouws persoonlijke onderhouden op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met R.(...) en M.(...), louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient erop gewezen te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden en bedenkingen gevonden kunnen worden betreffende het door u en uw echtgenote beschreven relaas.

Zo zijn uw verklaringen over het intern onderzoek dat uw firma voerde inzake de diefstal en de daaruit volgende klachtenneerlegging niet coherent met die van uw echtgenote. Uw echtgenote verklaart namelijk dat u de klacht inzake de diefstal reeds op 1 september 2016 had willen neerleggen maar dat dit niet mogelijk was vanwege een massademonstratie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (...) d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 2), p. 8). U verklaart dan weer dat het intern onderzoek inzake de diefstal tot 2 september 2016 liep en dat u op 1 september nog volop bezig was met de zaak te onderzoeken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 1), p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, herhaalt uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij simpelweg geen informatie te hebben aangezien ze niet persoonlijk bij het incident betrokken was (CGVS 2, p. 13). Het louter herhalen van haar eigen verklaringen nadat ze op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen over jullie problemen in Venezuela in vraag wordt getrokken.

Ook hebben u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afgelegd inzake uw contacten met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de diefstal. Zo verklaart uw echtgenote dat u in contact stond met de CICPC tot aan de uitspraak van de rechtbank (CGVS 2, p. 12), terwijl u verklaart dat u slechts tot aan de arrestatie van R.(...) in contact stond met de inspecteurs van de CICPC en dat u zich niet meer met de zaak hebt bezig gehouden toen deze werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie (CGVS 1, p. 16). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw echtgenote simpelweg dat u in contact stond met de CICPC of het Openbaar Ministerie om de gestolen goederen terug te krijgen en dat zij hier verder geen informatie over heeft (CGVS 2, p. 12). Het louter stellen geen informatie te hebben klaart voornoemde tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen verder wordt ondergraven.

Bovendien zijn uw verklaringen over de arrestatie van R.(...) strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat R.(...) in een grootschalige operatie werd aangehouden samen met andere criminelen uit zijn buurt en dat uw vrouw hiervan op de hoogte werd gebracht door haar familieleden (CGVS 1, p. 16). Uw echtgenote kan nochtans enkel en alleen verklaren dat R.(...) in de ochtend zo goed als naakt werd gearresteerd en dat zij hier verder niets meer over weet (CGVS 2, p. 12). Ook deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tevens zijn uw verklaringen over de aanval in uw auto strijdig met uw eerdere verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd aangevallen in uw auto in november 2016 (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 25.08.2022, vraag 5), terwijl u op het CGVS tweemaal hebt verklaard dat deze aanval in november 2019 plaatsvond (CGVS 1, p. 17). U bevestigt deze datum bovendien in de opmerkingen die u aan het CGVS hebt overgemaakt inzake de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16.03.2024, p. 5). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u nochtans gevraagd naar uw gehoor bij de DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen, dat u alle redenen voor uw vertrek kon opgeven en dat u inhoudelijk gezien geen opmerkingen had bij dit gehoor (CGVS 1, p. 3). Hieraan dient bovendien toegevoegd te worden dat uw echtgenote heeft verklaard dat de aanval op uw auto gebeurde in november 2016 (CGVS 2, p. 8-9). Deze tegenstrijdige verklaringen doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.

Daarenboven zijn uw eigen verklaringen over het moment waarop u te weten was gekomen dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela niet coherent, en zijn deze bovendien ook strijdig met die van uw

echtgenote. Zo verklaart u initieel dat u in **december 2021, kort vóór het incident in jullie dokterspraktijk later die maand**, door de familie van uw echtgenote werd meegedeeld dat jullie belagers waren teruggekeerd (CGVS 1, p. 18). Later verklaart u dan weer dat familieleden van uw echtgenote **enkele maanden vóór 22 december 2021** aan uw vrouw hadden meegedeeld dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela (CGVS 1, p. 20-21). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij op de hoogte was gebracht van R.(...)'s terugkeer in december 2021, **kort na het incident in jullie dokterspraktijk van 22 december 2021** (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw echtgenote simpelweg dat uw verklaringen niet correct zijn (ibid.), wat voornoemde tegenstrijdigheden allesbehalve uitklaart. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw echtgenote.

Ook zijn uw verklaringen over de sluiting van de dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos ten gevolge van jullie problemen strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat u in deze praktijk hebt gewerkt tot kort na de geboorte van uw zoon (CGVS 1, p. 9). Uw echtgenote verklaart dan weer dat jullie de praktijk in San Antonio de Los Altos reeds vóór de geboorte van uw zoon hadden gesloten en dat u toen reeds uitsluitend werkte in Los Teques (CGVS 2, p. 9). Dat jullie ook hierover geen coherente verklaringen weten af te leggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder hebben u en uw echtgenote ook strijdige verklaringen afgelegd in verband met het verdere verloop van jullie problemen. Zo verklaart u dat **een nicht** van uw echtgenote, die een goede band had met R.(...), op de begrafenis van uw vrouws paternale **grootmoeder** had gezegd dat jullie niet mochten terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 19-20). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat **R.(...)** op de begrafenis van haar paternale **tante** persoonlijk tegen haar nichten had gezegd dat jullie niet meer mochten terugkeren (CGVS 2, p. 14). Na het persoonlijk onderhoud heeft uw echtgenote enkele opmerkingen overgemaakt inzake haar persoonlijk onderhoud, waarbij ze onder meer stelde dat R.(...) deze zaken had verkondigd op de begrafenis van haar grootmoeder en niet op die haar tante (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud P.(...) G.(...), A.(...) V.(...), d.d. 05.03.2024). Deze postfactum aanpassing kan voornoemde tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud specifiek had vermeld dat de zus van haar vader was gestorven (CGVS 2, p. 14). Ook klaart deze aanpassing niet uit waarom u verklaart dat een nicht van uw vrouw deze zaken had gezegd, terwijl uw echtgenote verklaart dat R.(...) dit persoonlijk had verkondigd op de begrafenis. Deze inconsistenties plaatsen bijgevolg verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen.

Daarnaast heeft het CGVS ook bedenkingen over de handelingen van R.(...) en M.(...). Het roept immers vragen op dat zij uw familie maandenlang met rust zouden hebben gelaten en niet meer hebben proberen benaderen na het voorval op de parking van het ziekenhuis in januari 2022. Wanneer aan uw echtgenote wordt gevraagd waarom zij meent dat jullie hierna niet meer zijn benaderd door jullie belagers, antwoordt zij simpelweg dat haar familie hen had kunnen herkennen (CGVS 2, p. 14). Erop gewezen dat R.(...) en M.(...) iemand anders in hun naam hadden kunnen sturen, net zoals bij de andere bedreigingen, antwoordt uw echtgenote dat haar vader tegenover jullie woonde en dat R.(...) vermoedelijk zijn handen niet vuil wilden maken (ibid.). Het is weinig waarschijnlijk dat R.(...) en M.(...) hun wraakactie ten aanzien van uw gezin zo snel zouden opgeven en jullie nooit thuis hebben opgezocht, ondanks dat ze in het bezit waren van jullie adres (CGVS 1, p. 18) en jullie reeds met de dood hadden bedreigd. De door u beschreven gang van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u en uw echtgenote incoherente verklaringen hebben afgelegd inzake de verlening van jullie paspoorten. Zo verklaart u dat u uw paspoort had vernieuwd omdat u steeds in orde wilde zijn met al uw papierwerk en dat het in Venezuela zeer lastig is om identiteitsdocumenten te vernieuwen (CGVS 1, p. 12). U verklaart geen andere reden te hebben gehad voor de vernieuwing van uw paspoort (ibid.). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij haar paspoort had laten vernieuwen omdat haar oude was vervallen én omdat jullie toen reeds plannen hadden om het land te verlaten (CGVS 2, p. 7-8). Erop gewezen dat jullie paspoorten reeds in augustus 2021 werden afgeleverd, en dus voor het incident in jullie dokterspraktijk, verandert uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij dat jullie de vernieuwing van jullie paspoorten hadden gevraagd vóór het plaatsvinden van de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 8). Het louter aanpassen van verklaringen nadat men op een inconsistentie wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit. Deze strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en jullie vluchtmotieven verder.

Wat uw zoon betreft die op uw bijlage staat dient opgemerkt dat u in zijn hoofdte geen persoonlijke vrees aanhaalt bij terugkeer als u hierover bevestigd wordt (CGVS 1, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten van u en uw familieleden, u en uw vrouws diploma's, de documenten betreffende uw beveiligingsbedrijf en de huwelijksakte hebben immers betrekking op jullie identiteit, familiesamenstelling, werkzaamheden en studies in Venezuela. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Wat betreft de door u voorgelegde foto's inzake de beschieting van uw auto, de diefstal in Fantaspark en uw belagers alsook de door u voorgelegde klacht dient te worden toegevoegd dat deze stukken niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Documenten en foto's hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen. Bovendien dient nog te worden vermeld dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat u tot aan de arrestatie van R.(...) op 6 september 2016 in contact stond met de inspecteurs van de CICPC, bij wie u onder meer een getuigenverklaring hebt afgelegd, en dat de zaak daarna werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie, waarna u zich persoonlijk niet meer bezig hield met de verdere opvolging van het dossier (CGVS 1, p. 16). In de door u voorgelegde documenten inzake uw klacht bij de Venezolaanse autoriteiten, staat echter geschreven dat u op 17 oktober 2016 in persoon een getuigenverklaring hebt afgelegd bij de voorlopige procureur van het Openbaar Ministerie van Caracas (zie groene map, documenten nr. 8). Ook deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de betrouwbaarheid van de door u voorgelegde klacht.

In verband met de e-mails die het CGVS op 5 en 16 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van de persoonlijke onderhouden van u en uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat deze in overweging werden genomen bij het schrijven van bovenstaande beslissing.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijk worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die

in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo hebben u en uw echtgenote Venezuela op legale wijze met jullie eigen paspoorten kunnen verlaten (CGVS 1, p. 12).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op

[coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voeren verzoekende partijen de schending aan van:

"Artikels 3 en 13 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); Artikels 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; De algemene zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekers:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, zijnde de door u beschreven problemen met R.(...) en M.(...), louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient erop gewezen te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden en bedenkingen gevonden kunnen worden betreffende het door u en uw echtgenote beschreven relaas.

Zo zijn uw verklaringen over het intern onderzoek dat uw firma voerde inzake de diefstal en de daaruit volgende klachtenneerlegging niet coherent met die van uw echtgenote. Uw echtgenote verklaart namelijk dat u de klacht inzake de diefstal reeds op 1 september 2016 had willen neerleggen maar dat dit niet mogelijk was vanwege een massademonstratie (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (...) d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 2), p. 8). U verklaart dan weer dat het intern onderzoek inzake de diefstal tot 2 september 2016 liep en dat u op 1 september nog volop bezig was met de zaak te onderzoeken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.02.2024 (verder CGVS 1), p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, herhaalt uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij simpelweg geen informatie te hebben aangezien ze niet persoonlijk bij het incident betrokken was (CGVS 2, p. 13). Het louter herhalen van haar eigen verklaringen nadat ze op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen over jullie problemen in Venezuela in vraag wordt getrokken.

Ook hebben u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afgelegd inzake uw contacten met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de diefstal. Zo verklaart uw echtgenote dat u in contact stond met de CICPC tot aan de uitspraak van de rechtbank (CGVS 2, p. 12), terwijl u verklaart dat u slechts tot aan de arrestatie van R.(...) in contact stond met de inspecteurs van de CICPC en dat u zich niet meer met de zaak hebt bezig gehouden toen deze werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie (CGVS 1, p. 16). Hiermee geconfronteerd, verklaart uw echtgenote simpelweg dat u in contact stond met de CICPC of het Openbaar Ministerie om de gestolen goederen terug te krijgen en dat zij hier verder geen informatie over heeft (CGVS 2, p. 12). Het louter stellen geen informatie te hebben klaart voornoemde tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen verder wordt ondergraven.

Bovendien zijn uw verklaringen over de arrestatie van R.(...) strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat R.(...) in een grootschalige operatie werd aangehouden samen met andere criminelen uit zijn buurt en dat uw vrouw hiervan op de hoogte werd gebracht door haar familieleden (CGVS 1, p. 16). Uw echtgenote kan nochtans enkel en alleen verklaren dat R.(...) in de ochtend zo goed als naakt werd gearresteerd en dat zij

hier verder niets meer over weet (CGVS 2, p. 12). Ook deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Tevens zijn uw verklaringen over de aanval in uw auto strijdig met uw eerdere verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd aangevallen in uw auto in november 2016 (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 25.08.2022, vraag 5), terwijl u op het CGVS tweemaal hebt verklaard dat deze aanval in november 2019 plaatsvond (CGVS 1, p. 17). U bevestigt deze datum bovendien in de opmerkingen die u aan het CGVS hebt overgemaakt inzake de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16.03.2024, p. 5). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u nochtans gevraagd naar uw gehoor bij de DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen, dat u alle redenen voor uw vertrek kon opgeven en dat u inhoudelijk gezien geen opmerkingen had bij dit gehoor (CGVS 1, p. 3). Hieraan dient bovendien toegevoegd te worden dat uw echtgenote heeft verklaard dat de aanval op uw auto gebeurde in november 2016 (CGVS 2, p. 8-9). Deze tegenstrijdige verklaringen doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.

*Daarenboven zijn uw eigen verklaringen over het moment waarop u te weten was gekomen dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela niet coherent, en zijn deze bovendien ook strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u initieel dat u in **december 2021, kort vóór het incident in jullie dokterspraktijk later die maand**, door de familie van uw echtgenote werd meegedeeld dat jullie belagers waren teruggekeerd (CGVS 1, p. 18). Later verklaart u dan weer dat familieleden van uw echtgenote **enkele maanden vóór 22 december 2021** aan uw vrouw hadden meegedeeld dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela (CGVS 1, p. 20-21). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij op de hoogte was gebracht van R.(...)'s terugkeer in december 2021, **kort na het incident in jullie dokterspraktijk van 22 december 2021** (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw echtgenote simpelweg dat uw verklaringen niet correct zijn (ibid.), wat voornoemde tegenstrijdigheden allesbehalve uitklaart. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw echtgenote.*

Ook zijn uw verklaringen over de sluiting van de dokterspraktijk in San Antonio de Los Altos ten gevolge van jullie problemen strijdig met die van uw echtgenote. Zo verklaart u dat u in deze praktijk hebt gewerkt tot kort na de geboorte van uw zoon (CGVS 1, p. 9). Uw echtgenote verklaart dan weer dat jullie de praktijk in San Antonio de Los Altos reeds vóór de geboorte van uw zoon hadden gesloten en dat u toen reeds uitsluitend werkte in Los Teques (CGVS 2, p. 9). Dat jullie ook hierover geen coherente verklaringen weten af te leggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede.

*Verder hebben u en uw echtgenote ook strijdige verklaringen afgelegd in verband met het verdere verloop van jullie problemen. Zo verklaart u dat **een nicht** van uw echtgenote, die een goede band had met R.(...), op de begrafenis van uw vrouws paternale **grootmoeder** had gezegd dat jullie niet mochten terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 19-20). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat **R.(...) op de begrafenis van haar paternale tante** persoonlijk tegen haar nichten had gezegd dat jullie niet meer mochten terugkeren (CGVS 2, p. 14). Na het persoonlijk onderhoud heeft uw echtgenote enkele opmerkingen overgemaakt inzake haar persoonlijk onderhoud, waarbij ze onder meer stelde dat R.(...) deze zaken had verkondigd op de begrafenis van haar grootmoeder en niet op die haar tante (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud P.(...) G.(...), A.(...) V.(...), d.d. 05.03.2024). Deze postfactum aanpassing kan voornoemde tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud specifiek had vermeld dat de zus van haar vader was gestorven (CGVS 2, p. 14). Ook klaart deze aanpassing niet uit waarom u verklaart dat een nicht van uw vrouw deze zaken had gezegd, terwijl uw echtgenote verklaart dat R.(...) dit persoonlijk had verkondigd op de begrafenis. Deze inconsistenties plaatsen bijgevolg verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen.*

Daarnaast heeft het CGVS ook bedenkingen over de handelingen van R.(...) en M.(...). Het roept immers vragen op dat zij uw familie maandenlang met rust zouden hebben gelaten en niet meer hebben proberen benaderen na het voorval op de parking van het ziekenhuis in januari 2022. Wanneer aan uw echtgenote wordt gevraagd waarom zij meent dat jullie hierna niet meer zijn benaderd door jullie belagers, antwoordt zij simpelweg dat haar familie hen had kunnen herkennen (CGVS 2, p. 14). Erop gewezen dat R.(...) en M.(...) iemand anders in hun naam hadden kunnen sturen, net zoals bij de andere bedreigingen, antwoordt uw echtgenote dat haar vader tegenover jullie woonde en dat R.(...) vermoedelijk zijn handen niet vuil wilden maken (ibid.). Het is weinig waarschijnlijk dat R.(...) en M.(...) hun wraakactie ten aanzien van uw gezin zo snel zouden opgeven en jullie nooit thuis hebben opgezocht, ondanks dat ze in het bezit waren van jullie adres (CGVS 1, p. 18) en jullie reeds met de dood hadden bedreigd. De door u beschreven gang van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u en uw echtgenote incoherente verklaringen hebben afgelegd inzake de verlening van jullie paspoorten. Zo verklaart u dat u uw paspoort had vernieuwd omdat u steeds in orde wilde zijn met al uw papierwerk en dat het in Venezuela zeer lastig is om identiteitsdocumenten te vernieuwen (CGVS 1, p. 12). U verklaart geen andere reden te hebben gehad voor de vernieuwing van uw paspoort (ibid.). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij haar paspoort had laten vernieuwen omdat haar oude was vervallen én omdat jullie toen reeds plannen hadden om het land te verlaten (CGVS 2, p. 7-8). Erop gewezen dat jullie paspoorten reeds in augustus 2021 werden afgeleverd, en dus voor het incident in jullie dokterspraktijk, verandert uw echtgenote haar verklaringen en stelt zij dat jullie de vernieuwing van jullie paspoorten hadden gevraagd vóór het plaatsvinden van de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 8). Het louter aanpassen van verklaringen nadat men op een inconsistentie wordt gewezen, klaart voornoemde inconsistentie niet uit. Deze strijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en jullie vluchtmotieven verder.

Wat uw zoon betreft die op uw bijlage staat dient opgemerkt dat u in zijn hoofde geen persoonlijke vrees aanhaalt bij terugkeer als u hierover bevestigd wordt (CGVS 1, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming lopen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten van u en uw familieleden, u en uw vrouw's diploma's, de documenten betreffende uw beveiligingsbedrijf en de huwelijksakte hebben immers betrekking op jullie identiteit, familiesamenstelling, werkzaamheden en studies in Venezuela. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Wat betreft de door u voorgelegde foto's inzake de beschieting van uw auto, de diefstal in Fantasypark en uw belagers alsook de door u voorgelegde klacht dient te worden toegevoegd dat deze stukken niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Documenten en foto's hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van aannemelijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen. Bovendien dient nog te worden vermeld dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ook dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat u tot aan de arrestatie van R.(...) op 6 september 2016 in contact stond met de inspecteurs van de CICPC, bij wie u onder meer een getuigenverklaring hebt afgelegd, en dat de zaak daarna werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie, waarna u zich persoonlijk niet meer bezig hield met de verdere opvolging van het dossier (CGVS 1, p. 16). In de door u voorgelegde documenten inzake uw klacht bij de Venezolaanse autoriteiten, staat echter geschreven dat u op 17 oktober 2016 in persoon een getuigenverklaring hebt afgelegd bij de voorlopige procureur van het Openbaar Ministerie van Caracas (zie groene map, documenten nr. 8). Ook deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de betrouwbaarheid van de door u voorgelegde klacht.

In verband met de e-mails die het CGVS op 5 en 16 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van de persoonlijke onderhouden van u en uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat deze in overweging werden genomen bij het schrijven van bovenstaande beslissing.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een

hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo hebben u en uw echtgenote Venezuela op legale wijze met jullie eigen paspoorten kunnen verlaten (CGVS 1, p. 12).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers betwisten de pertinente vaststelling dat de feiten die de aanleiding vormden voor hun vertrek, zijnde de door verzoekers beschreven problemen met R. en M., louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, niet.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in hoofde van verzoekende partijen geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de bovenstaande motivering onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen van de tegenstrijdigheden en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Wat betreft de vaststellingen rond de datum van de klacht achten verzoekers hun verklaringen helemaal niet inconsistent. Zij zijn van mening dat hun verklaringen gemakkelijk kunnen worden verklaard met het geheel aan verzoekers verklaringen. Volgens verzoekers selecteert verweerder immers een paar zinnen van het hele asielrelaas om tegenstrijdigheden aan te wijzen terwijl die in feite niet bestaan.

Het betoog van verzoekers dat er een intern onderzoek aan de gang was op 1 september, dat zijn onderneming probeerde te weten te komen “wat er allemaal aan de hand was” om zoveel elementen mogelijk te kunnen aanbrengen in hun klacht, dat dit logisch is, dat er een grote mars in de stad op dezelfde dag was waardoor verzoeker geen klacht kon neerleggen, dat hij klacht heeft neergelegd op 2 september, dat het ene het ander niet in de weg staat, dat een bedrijf wil weten wat er na een diefstal is gebeurd en dat dit de slachtoffers van die diefstal er niet van weerhoudt om een klacht in te dienen, dat het logisch en verstandig is

om dit parallel te doen, dat het niet tegenstrijdig is om tot 2 september te zeggen dat er een intern onderzoek liep en tegelijkertijd een klacht te willen indienen, dat een intern onderzoek de indiening van een klacht niet onmogelijk maakt, dat twee gebeurtenissen concomitant waren maar de klacht werd vertraagd door de grote mars, dat verzoeker duidelijk verklaard heeft dat een massademonstratie plaatsvond op 1 september waardoor hij geen klacht had kunnen neerleggen net zoals zijn echtgenote verklaarde, dat hij verklaarde dat hij een klacht indiende de dag erna, op 2 september, hetgeen in lijn is met wat zijn echtgenote zei, dat verzoekster bij confrontatie haar verklaring herhaalde en zei dat ze niets anders kon zeggen, hetgeen logisch is, kan niet overtuigen.

De Raad kan verzoekers niet bijtreden. Een dergelijk algemeen betoog waarin hun verklaringen louter worden herhaald, waarin de tegenstrijdigheden worden ontkend gepaard met wat algemeenheden over de mogelijkheid van een parallel bestaan van het indienen van een klacht, een intern onderzoek en een massademonstratie, is er louter op gericht de vastgestelde tegenstrijdigheden nog verenigbaar te laten lijken, doch doet niets af aan de tegenstrijdigheden op zich en plaatst deze niet in een ander licht.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster verklaarde dat verzoeker de klacht inzake de diefstal reeds op 1 september 2016 had willen neerleggen maar dat dit niet mogelijk was vanwege een massademonstratie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker verklaarde dan weer dat er een intern onderzoek werd gevoerd inzake de diefstal in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 2 september 2016, dat hij op 1 september 2016 nog volop bezig was de klacht te onderzoeken en dat het intern onderzoek tot 2 september 2016 liep (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15).

Dergelijke verklaringen zijn, in weerwil van wat verzoekers voorhouden wel degelijk tegenstrijdig te noemen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers niet dat verzoeker nog bezig was met het voeren van een intern onderzoek en dat dit duurde tot en met 2 september. De enige reden die verzoekster aanhaalt waarom de klacht pas op 2 september werd ingediend is de massademonstratie op 1 september. Verzoeker daarentegen vermeldt inderdaad de massademonstratie, maar uit het geheel van zijn verklaringen blijkt niet dat het deze gebeurtenis was die ervoor zorgde dat hij pas op 2 september 2016 een klacht indiende. Uit verzoekers spontaan relaas blijkt dat hij op 1 september samen met enkele medewerkers een onderzoek voerde en naging wat er allemaal was gebeurd en dat er een verslag opgemaakt werd van alle geleden schade. Verzoeker verklaarde tevens dat op 2 september het diensthoofd, de verantwoordelijken en hijzelf zich opmaakten om klacht neer te leggen met de resultaten van het intern gevoerde onderzoek, zijnde de vergaarde videobeelden en foto's gepaard gaande met een omstandig verslag over de beschadigde voorzieningen. De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt door verzoekers ook in het verzoekschrift geenszins verklaard, verschoond, of weerlegd.

Het betoog dat er evenmin tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over de contacten met de Venezolaanse autoriteiten in die zin dat verzoeker verklaard heeft dat hij zijn handen aftrok van de zaak toen het werd overgedragen naar het Openbaar Ministerie, dat hij dus geen regelmatige contacten meer met de autoriteiten had maar wel nog verklaringen moest afleggen over de gebeurtenissen, dat dit niet betekent dat hij totaal geen contact meer had met de autoriteiten, dat het contact niet meer regelmatig was zoals het is geweest met de CICPC maar dat hij nog steeds een slachtoffer bleef waardoor het logisch is dat het Openbaar Ministerie hem nog later heeft gecontacteerd, dat verzoekster meerdere keren tijdens haar onderhoud heeft herhaald dat ze de zaak van ver volgde, dat ze vrijwillig wegbleef van het onderzoek, dat ze nooit bij de instellingen is geweest, dat de kans dus groot is dat ze ook de CICPC, het Openbaar Ministerie en de rechtbank in verwarring heeft gebracht, dat ze ook duidelijk verklaart dat "hoe het exact zat en is verlopen", dat ze niet doorvroeg, dat ze dus niet beweert dat ze alles weet wat er gebeurd is en geen uitspraken doet waarin ze beweert dat alles klopt, dat de tegenpartij zich redelijkerwijs had kunnen voorstellen dat iemand die nog nooit een voet in de instellingen in kwestie heeft gezet, een paar woorden die, laten we zeggen technisch zijn, zou verwarren voor iemand die er niets vanaf weet, en dat verweerder maar een deel van verzoekers verklaringen "naar boven" heeft gelegd en buiten de context heeft geïnterpreteerd, kan opnieuw niet overtuigen.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd inzake verzoekers contacten met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de diefstal. Uit het administratief dossier blijkt opnieuw duidelijk dat verzoekster verklaarde dat verzoeker in contact stond met de CICPC "*ja, met een bepaalde beambte. Ik ben daar zelf nooit heen gegaan. (...) Hij stond met de politiebeambte in contact totdat het apparaat werd teruggegeven en het vonnis werd uitgesproken en dan was er geen contact, want ik veronderstel dat ze al berecht waren*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Wanneer zij hierop wordt geconfronteerd met de afwijkende verklaringen van verzoeker stelt zij "*ja hij heeft geen contact gehad met R. of de overige personen, dat zeker niet. Maar hij heeft wel contact gehouden met de bevoegde personen om die apparaten en gestolen goederen terug te krijgen*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat "*gedurende twee en zes september wikkelden we het nodige af, de afspraken bij CICIP om meer info te verschaffen over onze klacht, om*

nieuwigheden te melden en we brachten verslag uit aan de onderneming en over de aan de onderneming geleden schade en verliezen. Ik stond tijdens die periode heel de tijd in contact met de inspecteurs die met de zaak belast waren. Die waren met vier hoofdverantwoordelijken. (...) Ik stond dus voortdurend in contact met hen en ontving dan een oproep van hen op 6 september. Ze hielden met op de hoogte van de ontwikkelingen en vorderingen. (...) Dus tot de aanhouding van R.(...) stond ik in contact met de inspecteurs" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hij voegde hier onmiddellijk aan toe *"Ik trok mijn handen ervan af en ik had het nodige gedaan voor mijn onderneming (...) dat ze veroordeeld worden en gevangen genomen worden, dat is niet mijn zaak. (...) Ik ben zelf ook verklaringen gaan afleggen over die gebeurtenissen die nacht bij CICPC, ik heb verslag uitgebracht over de gestolen goederen en voor de rest heb ik wel alle feiten opgesomd en alle overige zaken. Maar ik hield me dan eigenlijk al bezig met de andere kant van de zaak. Met R. en zijn kompanen had ik geen zaken meer. Dat volgde ik niet op. Dit ging me eigenlijk ook niet aan."* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Het betoog dat verzoeker geen regelmatige contacten meer had met de autoriteiten maar wel nog verklaringen moest afleggen over de gebeurtenissen en dat hij nog steeds een slachtoffer bleef waardoor het logisch is dat het Openbaar Ministerie hem nog later heeft gecontacteerd, kan dan ook niet overtuigen. Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij een zeer intens en regelmatig contact had met de inspecteurs van CICPC en dit tot aan de aanhouding van R. op 6 september. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een geheel andere beleving had van de gebeurtenissen en de contacten van verzoeker met het CICPC. Het betoog dat verzoekster meermaals heeft herhaald dat ze de zaak van ver volgde, dat ze vrijwillig wegbleef van het onderzoek, dat ze nooit bij de instellingen is geweest, dat de kans dus groot is dat ze ook de CICPC, het Openbaar Ministerie en de rechtbank in verwarring heeft gebracht, dat ze ook duidelijk verklaart dat "hoe het exact zat en is verlopen", dat ze niet doorvroeg, dat ze dus niet beweert dat ze alles weet wat er gebeurd is en geen uitspraken doet waarin ze beweert dat alles klopt, dat de tegenpartij zich redelijkerwijs had kunnen voorstellen dat iemand die nog nooit een voet in de instellingen in kwestie heeft gezet, een paar woorden die, laten we zeggen technisch zijn, zou verwarren voor iemand die er niets vanaf weet, kan niet volstaan ter verschoning. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekster dermate onwetend is over de kern van de zaak en de afwikkelingen van de gebeurtenis die er naar eigen zeggen toe heeft geleid dat zij het land heeft moeten verlaten. Daarenboven ging het om haar eigen familie, waardoor er wel degelijk kan worden verwacht dat zij wat meer betrokkenheid naar de gang van zaken zou vertonen. Dat zij zich omwille van haar familieband buiten de officiële afhandeling hield, kan worden aangenomen, maar gelet op de ernst van de gebeurtenissen acht de Raad het niet aannemelijk dat hierover in een huiselijke context niet wordt gesproken en dat dergelijke zaken haar volledig zijn ontgaan. De in het verzoekschrift aangehaalde verwarring kan ook niet worden aangenomen. Verzoekster heeft verklaard dat zij medisch chirurg is met als specialiteit plastisch chirurgie (Verklaring DVZ, vraag 11), waardoor niet kan worden aangenomen dat zij "mogelijks" CICPC, het Openbaar Ministerie en de rechtbank verward heeft. Van iemand die een dergelijk intellectueel profiel heeft, kan wel degelijk worden verwacht dat deze concrete en duidelijke verklaringen aflegt en de gerechtelijke instellingen niet verward, ook al heeft deze persoon deze instellingen nog nooit betreden.

Bovendien werd ter zake in hoofde van verzoeker het volgende vastgesteld: *"Ook dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat u tot aan de arrestatie van R.(...)op 6 september 2016 in contact stond met de inspecteurs van de CICPC, bij wie u onder meer een getuigenverklaring hebt afgelegd, en dat de zaak daarna werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie, waarna u zich persoonlijk niet meer bezig hield met de verdere opvolging van het dossier (CGVS 1, p. 16). In de door u voorgelegde documenten inzake uw klacht bij de Venezolaanse autoriteiten, staat echter geschreven dat u op 17 oktober 2016 in persoon een getuigenverklaring hebt afgelegd bij de voorlopige procureur van het Openbaar Ministerie van Caracas (zie groene map, documenten nr. 8). Ook deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en aan de betrouwbaarheid van de door u voorgelegde klacht."*

Het gegeven dat verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel nog verklaringen moest afleggen over de gebeurtenissen, dat dit niet betekent dat hij totaal geen contact meer had met de autoriteiten, dat het contact niet meer regelmatig was zoals het is geweest met de CICPC maar dat hij nog steeds een slachtoffer bleef waardoor het logisch is dat het Openbaar Ministerie hem nog later heeft gecontacteerd, plaatst hier dan ook geen ander licht op.

Wat betreft de feiten rond de arrestatie van R. menen verzoekers wederom dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen. Zij hebben immers allebei bevestigd dat R. werd gearresteerd en verzoekster heeft meer details over die arrestatie kunnen geven dan wat verweerder beweert. Verzoekers herhalen desbetreffend verzoeksters verklaringen: *"Dus ik heb hier zelf niet aan deelgenomen maar ik herinner me wel dat destijds enkele van mijn nichten in de buurt van R.(...) woonden als buurmeisjes en ze vertelden mij dat R.(...) zich daar nog bevond. Ze waren op de hoogte van de diefstal en het overige. Ze vertelden ook dat hij op zijn dode gemak verder deed alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Nadat R.(...) klacht had neergelegd op de 2e, ik heb geen idee hoelang erna de autoriteiten contact met hem hadden. Ze vroegen hem dan om mee te komen in een combi om het exacte adres te bevestigen. Waarom? Het was geen exact adres, een*

volkswijk, zoals ze zeggen een favela in Brazilië. R.(...) moest met de CICPC mee om de exacte locatie aan te duiden. De aanhouding was op 6 September in de ochtend. Hij werd haast naakt meegenomen en meer weet ik niet. R.(...) was hier niet bij, bij de aanhouding, maar voordien is hij wel naar het adres gegaan om dit te bevestigen.”

Verzoekers zijn op basis hiervan van mening dat verzoekster toch verklaarde hoe de arrestatie is verlopen en dat haar echtgenoot de CICPC heeft moeten helpen om R. te kunnen vinden. Ze herhaalt ook dat ze geen deel uitmaakte van de arrestatie, waardoor ze ook geen precieze details kan geven.

Ook hier overtuigen verzoekers niet. Zij gaan voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat R. in een grootschalige operatie werd aangehouden samen met andere criminelen uit zijn buurt en dat verzoekster hiervan op de hoogte werd gebracht door haar familieleden, omdat enkele familieleden van R. dichtbij R. woonden (Notities van het persoonlijk onderhoud p. 16). Verzoekster daarentegen kan over de arrestatie zelf enkel en alleen verklaren dat R. in de ochtend zo goed als naakt werd gearresteerd en dat zij hier verder niets meer over weet (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

De argumentatie dat verzoekster ook het volgende heeft verklaard over de arrestatie *“Dus ik heb hier zelf niet aan deelgenomen maar ik herinner me wel dat destijds enkele van mijn nichten in de buurt van R.(...) woonden als buurmeisjes en ze vertelden mij dat R.(...) zich daar nog bevond. Ze waren op de hoogte van de diefstal en het overige. Ze vertelden ook dat hij op zijn dode gemak verder deed alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Nadat R.(...) klacht had neergelegd op de 2e, ik heb geen idee hoelang erna de autoriteiten contact met hem hadden. Ze vroegen hem dan om mee te komen in een combi om het exacte adres te bevestigen. Waarom? Het was geen exact adres, een volkswijk, zoals ze zeggen een favela in Brazilië. R.(...) moest met de CICPC mee om de exacte locatie aan te duiden. De aanhouding was op 6 September in de ochtend. Hij werd haast naakt meegenomen en meer weet ik niet. R.(...) was hier niet bij, bij de aanhouding, maar voordien is hij wel naar het adres gegaan om dit te bevestigen.”* bevestigt alleen maar dat verzoekster over de daadwerkelijke arrestatie niet verder kwam dan dat R. haast naakt werd meegenomen en dat zij over deze arrestatie niets meer kon zeggen.

Hieruit blijkt dat verzoekster niets afwist over de grootschalige operatie waarbij R. werd aangehouden samen met andere criminelen uit zijn buurt, hetgeen niet aannemelijk is gezien zij volgens verzoeker hiervan op de hoogte werd gesteld door haar familieleden. Opnieuw getuigen verzoeksters verklaringen niet van enige betrokkenheid noch van enige doorleving. Bovendien kan worden aangenomen dat deze aanhouding van R., die familie was van verzoekster, naar aanleiding van een diefstal in de onderneming van verzoeker in huiselijke sfeer concreet besproken zou zijn. Indien deze arrestatie inderdaad gebeurde zoals door verzoeker werd beschreven en dat verzoekster hiervan op de hoogte werd gesteld door haar familie in de buurt kan worden verwacht dat zij de omstandigheden waarin deze arrestatie plaatsvond enigszins nader zou kunnen omschrijven, *quod non*.

Waar verzoekers de tegenstrijdigheden met betrekking tot het moment waarop verzoeker te weten was gekomen dat R. en M. waren teruggekeerd naar Venezuela wijten aan een vergissing van verzoeker en hiertoe verwijzen naar de duurtijd van het persoonlijk onderhoud en het gegeven dat het gaat om feiten die een paar jaar geleden gebeurd zijn, overtuigen zij wederom niet.

Zo werd correct vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen niet coherent en bovendien ook strijdig zijn met die van verzoekster: *“Zo verklaart u initieel dat u in december 2021, kort vóór het incident in jullie dokterspraktijk later die maand, door de familie van uw echtgenote werd meegedeeld dat jullie belagers waren teruggekeerd (CGVS 1, p. 18). Later verklaart u dan weer dat familieleden van uw echtgenote enkele maanden vóór 22 december 2021 aan uw vrouw hadden meegedeeld dat R.(...) en M.(...) waren teruggekeerd naar Venezuela (CGVS 1, p. 20-21). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij op de hoogte was gebracht van R.(...)'s terugkeer in december 2021, kort na het incident in jullie dokterspraktijk van 22 december 2021 (CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw echtgenote simpelweg dat uw verklaringen niet correct zijn (ibid.), wat voornoemde tegenstrijdigheden allesbehalve uitklaart. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw echtgenote.”*

Het louter wijten aan een vergissing van verzoeker weerlegt noch verklaart deze tegenstrijdigheden. Overigens kan van verzoekers om internationale bescherming worden verwacht dat zij belangrijke gebeurtenissen kunnen situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bijgevolg kan van verzoekers dan ook zeker worden verwacht dat zij coherente verklaringen afleggen over het tijdstip waarop zij hoorden van de terugkeer naar Venezuela van hun belagers hetgeen zeer belangrijke informatie was, te meer zij thans beweren nood te hebben aan internationale bescherming omwille van de dreiging van deze belagers, ongeacht de tijd die ondertussen verstreken is.

Daarom kan het ook niet volstaan ter verschoning louter te verwijzen naar de duur van het persoonlijk onderhoud van verzoeker. Er kan in de geschetste omstandigheden redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker te allen tijde kan duiden wanneer hij op de hoogte kwam van de terugkeer van zijn belagers.

Het blijkt overigens niet om één vergissing te gaan. Ook de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de aanval op verzoekers auto wijten verzoekers aan een vergissing van verzoeker. Het betoog dat verzoeker niets heeft willen veranderen in zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat alles correct was, dat zij hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken grondig hebben nagelezen, dat het niet intentioneel is dat verzoeker zich vergist met betrekking tot de datum van de aanval op zijn auto, dat verzoeker zelfs verbaasd is dat hij zich heeft kunnen vergissen met drie jaren verschil en zich afvraagt of er geen verkeerde vertaling is geweest, overtuigt wederom niet.

Het opnieuw toegeven van de vergissing met het louter verwijzen naar de mogelijkheid van een verkeerde vertaling kan ook hier niet volstaan om volgende pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo werd correct vastgesteld: *“Tevens zijn uw verklaringen over de aanval in uw auto strijdig met uw eerdere verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd aangevallen in uw auto in november 2016 (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 25.08.2022, vraag 5), terwijl u op het CGVS tweemaal hebt verklaard dat deze aanval in november 2019 plaatsvond (CGVS 1, p. 17). U bevestigt deze datum bovendien in de opmerkingen die u aan het CGVS hebt overgemaakt inzake de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud, d.d. 16.03.2024, p. 5). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u nochtans gevraagd naar uw gehoor bij de DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen, dat u alle redenen voor uw vertrek kon opgeven en dat u inhoudelijk gezien geen opmerkingen had bij dit gehoor (CGVS 1, p. 3). Hieraan dient bovendien toegevoegd te worden dat uw echtgenote heeft verklaard dat de aanval op uw auto gebeurde in november 2016 (CGVS 2, p. 8-9). Deze tegenstrijdige verklaringen doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over jullie problemen in Venezuela.”*

Aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal heeft verklaard dat deze aanval in november 2019 plaatsvond, dat hij deze datum bovendien in de opmerkingen die hij aan verweerder heeft overgemaakt inzake de notities van zijn persoonlijk onderhoud bevestigt en hij aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij stelde dat dit goed was verlopen, dat hij alle redenen voor zijn vertrek kon opgeven en dat hij inhoudelijk gezien geen opmerkingen had bij dit gehoor, kan het louter verwijzen naar de mogelijkheid van een verkeerde vertaling evenmin volstaan. Het wordt door verzoekers niet nader toegelicht waarin deze verkeerde vertaling zou bestaan. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij zelf aflegt en kan eventuele tegenstrijdigheden dan ook niet van zich afschuiven door louter te wijzen op de mogelijkheid van een verkeerde vertaling. Aangezien ook de aanval op verzoekers auto een ingrijpende gebeurtenis is in het relaas van verzoekers kan van hen worden verwacht dat zij hierover coherente verklaringen afleggen te meer zij thans beweren nood te hebben aan internationale bescherming omwille van de dreiging van deze belagers, en dit ongeacht de duurtijd van een persoonlijk onderhoud.

Verzoekers trachten de tegenstrijdigheden met betrekking tot het sluiten van de dokterspraktijk te verklaren door te wijzen op de mogelijkheid van een verschillende interpretatie van de vraag. Zij lichten verder toe dat het sluiten van de dokterspraktijk niet een *“één-dag proces”* was omdat verzoekster toen zwanger was. Zij bevestigt in het verzoekschrift dat zij heeft vermeld dat hun dokterspraktijk gesloten was voor de geboorte van haar zoon. Zij verduidelijkt thans dat hun dokterspraktijk inderdaad officieel gesloten was voor de geboorte van verzoekers zoon en licht hierbij verder toe dat *“een dokterspraktijk impliceert patiënten die vanaf dit moment geen dokter meer hadden in San Antonio en die niet per se gemakkelijk naar Los Teques konden gaan”*. Verzoekers stellen dat ze toen nog een paar patiënten zagen die niet naar Los Teques konden gaan. In die zin willen verzoekers verduidelijken dat hun praktijk definitief werd gesloten na de geboorte van hun zoon maar ze waren al eerder in het proces om hun praktijk te sluiten. Verzoekers stellen verder dat zij daar nog een paar keer zijn geweest voor de geboorte van hun zoon maar dat hun praktijk in theorie al gesloten was.

Opnieuw overtuigen verzoekers niet. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de aan verzoekers gestelde vragen duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar. Zo werd verzoeker gevraagd of hij in de praktijk in San Antonio de los Altos werkte tot kort voor zijn vertrek uit Venezuela, waarop verzoeker antwoordde *“ja we werkten in die praktijk in San Antonio de los Altos tot kort na de geboorte van mijn zoon* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekster stelde tijdens haar vrij relaas het volgende: *“(…) We hebben alles in gang gezet om onze praktijk in San Antonio de los Altos te ontruimen, want ik wilde daar niet meer werken. Ik vreesde voor mijn eigen leven, mijn patiënten, mijn echtgenoot en mijn kind, ook al was deze nog niet geboren. Als moeder (...) kon ik niet meer werken. Mijn man werkte nog wel, maar achter gesloten deuren en uitsluitend in de praktijk in Los Teches.”* Verzoekers lichten niet toe op welke wijze de gestelde vragen anders konden geïnterpreteerd worden. Bovendien kaderde verzoeksters antwoord niet in

een antwoord op een specifieke vraag, maar gaf zij deze verklaringen tijdens haar vrije relaas waarbij gevraagd werd te vertellen over de problemen in Venezuela. Ook zijn de afgelegde verklaringen duidelijk tegenstrijdig en niet voor interpretatie vatbaar. Waar verzoekers stellen dat ze nog een paar patiënten zagen die niet naar Los Teques konden gaan en verduidelijken dat hun praktijk definitief werd gesloten na de geboorte van hun zoon maar dat zij daar nog een paar keer zijn geweest voor de geboorte van hun zoon, beperken zich zij dan ook tot *post factum* verklaringen die geen steun vinden in het administratief dossier.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers de volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen niet betwisten. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad hernomen:

*“Verder hebben u en uw echtgenote ook strijdige verklaringen afgelegd in verband met het verdere verloop van jullie problemen. Zo verklaart u dat **een nicht** van uw echtgenote, die een goede band had met R.(...), op de begrafenis van uw vrouws paternale **grootmoeder** had gezegd dat jullie niet mochten terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 19-20). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat R.(...) op de begrafenis van haar paternale **tante** persoonlijk tegen haar nichten had gezegd dat jullie niet meer mochten terugkeren (CGVS 2, p. 14). Na het persoonlijk onderhoud heeft uw echtgenote enkele opmerkingen overgemaakt inzake haar persoonlijk onderhoud, waarbij ze onder meer stelde dat R.(...) deze zaken had verkondigd op de begrafenis van haar grootmoeder en niet op die haar tante (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud P.(...) G.(...), A.(...) V.(...), d.d. 05.03.2024). Deze postfactum aanpassing kan voornoemde tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud specifiek had vermeld dat de zus van haar vader was gestorven (CGVS 2, p. 14). Ook klaart deze aanpassing niet uit waarom u verklaart dat een nicht van uw vrouw deze zaken had gezegd, terwijl uw echtgenote verklaart dat R.(...) dit persoonlijk had verkondigd op de begrafenis. Deze inconsistenties plaatsen bijgevolg verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw en uw vrouws verklaringen.”*

Waar verzoekers aangeven dat R. en M. een probleem hadden met verzoeker en niet met de rest van verzoekers familie, dat R. ook lid is van verzoeksters familie en zijn imago ten opzichte van de rest van zijn familie niet wilde ondermijnen, dat het voor R. een slimme strategie was om een redelijk goed contact te behouden met de rest van verzoeksters familie en dat hij bijvoorbeeld op de begrafenis van verzoeksters grootmoeder een bericht heeft kunnen doorsturen via verzoeksters nicht, plaatsen zij de concrete vaststellingen niet in een ander licht. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat R. en M., indien zij verzoekers daadwerkelijk zouden viseren hen maandenlang met rust zouden hebben gelaten en niet meer hebben proberen benaderen na het voorval op de parking van het ziekenhuis in januari 2022.

Met het louter verwijzen naar de documenten die zij hebben neergelegd, plaatsen zij de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen niet in een ander licht.

Uit het geheel der vaststellingen blijkt dat verzoekers talrijke tegenstrijdige verklaringen aflegden over kernaspecten van hun relaas op basis waarvan zij menen nood te hebben aan internationale bescherming. Het gaat in weerwil van wat zij doen uitschijnen dan ook niet om enkele kleine tegenstrijdigheden of details.

Verzoekers slagen er niet in om de talrijke gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratieve dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken ook geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 14 november 2024, dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico, Amazonas en Bolívar thans een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 18 november 2024 kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Miranda, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF